

Arrest

nr. 240 598 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet van Arabische afkomst uit Khan Younis (Gaza) te zijn. U bent getrouwd met H. A. (...) (O.V. (...)) en u hebt samen twee kinderen. U verliet Gaza op 18 juli 2018 en kwam op 27 juli 2018 aan in Athene, Griekenland waar u uw echtgenote A. H. (...) A E (O.V. (...)) die reeds eerder Gaza had verlaten, vervoegde. U vertrok naar Rhodos omdat een smokkelaar u contacteerde en zei dat hij er alles ging aan doen om uw zoon, S. (...), te ontvoeren. Dit was hem gevraagd door uw schoonfamilie met wie u reeds in Gaza problemen kenden aangezien ze uw huwelijk

niet goedkeuren. De smokkelaar bleef u contacteren tot u aankwam op het eiland en u vernietigde daar uw simkaart. Op 15 augustus 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in op het eiland Rhodos. U werd in Griekenland geconfronteerd met een gebrekkige en onhygiënische opvanginfrastructuur voor asielzoekers. Het opvangcentrum was bovendien ver verwijderd van de asielinstanties waar u te voet naar toe diende te gaan en waar u lang in de zon diende te wachten. U werd er niet geholpen door een advocaat. U diende zich in het opvangcentrum te houden aan strenge huisregels (zo was er een avondklok) en u kreeg enkel 90 euro per maand om van te leven. Toen uw zoon gewond raakte, werd u gezegd dat u hem zelf naar een apotheek moest brengen en de kosten hiervan zelf moest betalen. Aangezien u er geen apotheek nabij was, besloot u hem te verzorgen met zout en water uit de zee. Er was evenmin een school beschikbaar om de Griekse taal te leren. U informeerde zich bij uw aankomst op Rhodos wel over mogelijke taallessen maar u diende zelf de kosten van de lessen te betalen. Bovendien had u opgevangen van andere vluchtelingen dat er per dag maar 1 uur taallessen was en dat dit bovendien niet intensief was. U had tevens het gevoel dat mensen geen vluchtelingen wouden zien. U zocht naar werk maar aangezien Griekse werkgevers enkel personen aannemen die de taal kennen, kon u niet aan de slag gaan. U ging ook langs bij de kerk om te horen of er werk zou zijn maar u ving daar op dat u zich eerst tot het christendom diende te bekeren. Verder werd er drugs gebruikt in/aan de opvangplaats. Op het eiland Rhodos raakte u ook bevriend met een Iraakse smokkelaar. Die vertelde u dat hem gevraagd is geweest om uw zoon te ontvoeren in ruil voor veel geld. U zag ook een aanrijding tussen Grieken waarbij een motorrijder gewond raakte en pas na een aantal uren verder werd geholpen door een ziekenwagen en een wagen van de politie. In oktober 2018 kreeg u, vijf dagen voor uw vertrek uit Griekenland, de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland. U trok meteen naar Athene om vandaaruit naar het buitenland te vertrekken. Toen u nog enkele dagen in Athene verbleef, had u het gevoel dat u in de gaten werd gehouden door personen van buitenlandse afkomst om u te overvallen. U diende tevens uw zoon in de speeltuin goed in de gaten te houden omdat er bendes actief waren die kinderen op jonge leeftijd ontvoeren. U verliet Griekenland op 3 november 2018 en trok naar België waar u op 5 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vervoegde er uw echtgenote die reeds eerder naar België was uitgeweken en wiens verzoek om internationale bescherming d.d. 6 september 2018 op 21 juni 2019 werd afgewezen door het Commissariaat-generaal.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met afgiftedatum 28 maart 2017 en geldig tot 27 maart 2022. Het paspoort bevat tevens twee visa voor Turkije. Het eerste is geldig van 21 juli 2017 tot 17 januari 2018 en het tweede is geldig van 8 februari 2018 tot 7 augustus 2018. U bent ook in het bezit van het paspoort van uw zoon, S. (...). Dit paspoort heeft als afgiftedatum 5 april 2017 en is geldig tot 4 april 2022. Dit paspoort bevat ook een visum voor Turkije, geldig van 8 februari 2018 tot 7 augustus 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart met afgiftedatum 2 maart 2014, een kopie van uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon S. (...), een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, uw UNRWA-kaart, een medisch rapport over de behandeling van de psychische problemen van uw echtgenote, medische documenten over de behandeling van de tanden en de buik van uw zoon S. (...), documenten omtrent de geboorte van uw dochter S'. (...), het integratiediploma van uw echtgenote in België en foto's van de opvangplaats in Griekenland.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ, p. 9 en 11 en CGVS, p. 3-4), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 3-4).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van

personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context.

Zo haalt u de moeilijke levensomstandigheden aan in de opvangplaats waar u zich bevond. U ondervond moeilijkheden op het vlak van koken, wassen, hygiëne, medische zorg en de toegang tot taallessen en werk. U had tevens problemen door het druggebruik van andere asielzoekers (CGVS, p. 5-6). U werd tevens door twee smokkelaars gecontacteerd die stelden dat zij gevraagd werden door uw

schoonfamilie om uw zoon te ontvoeren. U ondernam evenwel nooit actie om deze bedreigingen tot ontvoering te melden aan de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 7-8). Al deze feiten die u aanhaalt, vonden echter plaats toen u nog in uw asielpcedure zat en toen u nog geen status was toegekend (CGVS, p. 6). Ook de bedreigingen tot ontvoering die u kreeg via de smokkelaars vonden plaats voordat u een status werd toegekend. U geeft immers aan dat deze feiten plaatsvonden voordat u naar Rhodos reisde en toen u zich op het eiland zelf bevond (CGVS, p. 7-8). U verliet Rhodos meteen nadat uw status werd toegekend voor Athene en verbleef daar nog vijf dagen (CGVS, p. 4). Daarna verliet u Griekenland richting België (CGVS, p. 4).

Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. Zo stelt u dat u in de gaten werd gehouden in Athene en dat u een onveilig gevoel kende maar u kende geen concrete incidenten (CGVS, p. 6). U diende ook uw zoon, S. (...), goed in de gaten te houden omdat er bendes actief waren maar verder kende u geen concrete feiten (CGVS, p. 6). U haalt verder geen concrete feiten aan waaruit moet blijken dat u – eens u een beschermingsstatus genoot in Griekenland – geen beroep hebt kunnen doen op de rechten en voordelen die verbonden zijn aan deze status. Bovendien haalt u zelf aan dat u – eens uw status werd toegekend – meteen besloot om te vertrekken uit Griekenland (CGVS, p. 7). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Bovendien beschikte u duidelijk over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (CGVS, p. 8).

Ten slotte moet er op gewezen worden dat u ervoor koos de Belgische autoriteiten te beletten kennis te nemen van de inhoud uw Griekse verblijfsvergunning. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zowel uw Griekse verblijfsvergunning als die van uw zoon vernietigde (CGVS p. 4-5). Het gegeven dat u doelbewust documenten weggooide teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een vrees voor vervolging of ernstige schade heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw documenten weerleggen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en afkomst staan niet ter discussie, net zomin als de identiteit van uw kinderen en uw echtgenote. De foto's van de opvangplaats in Griekenland volstaan niet om te besluiten dat u, als begunstigde van internationale bescherming, persoonlijk bij een terugkeer naar Griekenland het risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dezelfde conclusie geldt voor de medische verslagen van uw echtgenote – waaruit blijkt dat ze in behandeling is voor haar psychische problemen – en van uw zoon S. (...) die behandeld is geweest voor klachten aan zijn tanden en zijn buik. Het integratietraject van uw echtgenote in België is niet relevant voor de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen “1 tot 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.3. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (administratief dossier, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 22; administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 3-4).

Waar verzoekende partij aanvoert dat uit het stuk "*Eurodac Search Result*" in het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat zij over een status zou beschikken in Griekenland gezien er onder "*Mark Status*" geen "*M*" wordt vermeld, wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoekende partij reeds internationale bescherming bekomen heeft in Griekenland gebaseerd is op de verklaringen van verzoekende partij zelf. Zij verklaarde immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat zij in oktober 2018 internationale bescherming heeft bekomen in Griekenland (vragenlijst DVZ, vraag 22). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal betwist verzoekende partij dit gegeven niet en herhaalt en bevestigt zij daarentegen het feit dat zij in Griekenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij er na het doorlopen van de procedure eind oktober 2018 internationale bescherming heeft bekomen (notities CGVS, p. 3-4). *In casu* blijkt dan ook ontegensprekelijk dat verzoekende partij reeds een internationale bescherming heeft bekomen in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. De Raad benadrukt hierbij dat uit het gegeven dat er geen melding wordt gemaakt van "*M*" onder "*Mark Status*" in het stuk "*Eurodac Search Result*" (administratief dossier, stuk 5, "*Eurodac Search Result*") op zich geenszins het tegendeel blijkt, met name dat verzoekende partij geen internationale bescherming zou zijn toegekend in Griekenland, nu dit immers mogelijks kan worden verklaard door het feit dat de gegevens in het Eurodac-systeem nog niet zijn bijgewerkt door de Griekse asielautoriteiten, zoals blijkt uit de door verwerende partij neergelegde nota betreffende Eurodac Hit "*M*" van 8 januari 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 4, nota met opmerkingen, bijlage). Uit het stuk "*Eurodac Search Result*" blijkt dat in het Eurodac-systeem werd gezocht op 5 november 2018. Bijgevolg is het, gezien de korte tijdspanne tussen het toekennen van de status door Griekenland eind oktober 2018 en de zoekopdracht in het Eurodac-systeem op 5 november 2018, geenszins uit te sluiten dat de gegevens met betrekking tot de toekenning van internationale bescherming door Griekenland nog niet waren bijgewerkt in het Eurodac-systeem.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat "*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*". Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de

omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij in Griekenland in “*erg onmenselijke omstandigheden*” leefde, dat erkende vluchtelingen er alleen maar theoretische rechten genieten maar er niet kunnen rekenen op werkelijke bescherming en dat zij er geen hulp kreeg om onderdak te vinden, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij nog steeds niet concreet aantoonde dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de aan haar in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partij dit vermoeden slechts kan weerleggen wanneer zij aantoonde dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst vastgesteld dat waar verzoekende partij de moeilijke levensomstandigheden aanhaalt in de opvangplaats waar zij zich bevond en tevens stelt dat zij bedreigd werd door twee smokkelaars dat zij haar zoon zouden ontvoeren, deze feiten plaatsvonden toen verzoekende partij nog geen internationale beschermingsstatus was toegekend en te situeren zijn op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Deze situatie waarin zij zich bevond voordat haar een internationale beschermingsstatus werd toegekend is dan ook niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat betreft haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, wordt door verwerende partij opgemerkt dat verzoekende partij geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. Meer bepaald wordt opgemerkt dat (i) hoewel verzoekende partij stelt dat zij in de gaten werd gehouden in Athene en dat zij er een onveilig gevoel kende, zij geen gewag maakte van concrete incidenten; (ii) zij stelt dat zij ook haar zoon goed in de gaten diende te houden omdat er bendes actief waren, doch ook wat dit betreft zij geen concrete incidenten kende; en (iii) zij verder geen concrete feiten aanhaalt waaruit moet blijken dat zij – eens zij een beschermingsstatus genoot in Griekenland – geen beroep heeft kunnen doen op de rechten en voordelen die verbonden zijn aan deze status. Ten slotte wordt door verwerende partij nog onderstreept dat verzoekende partij, eens haar een status werd toegekend, meteen besloot om te vertrekken uit Griekenland, hetgeen niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat verzoekende partij bovendien duidelijk over een netwerk beschikte en

middelen om haar vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen weerlegt noch ontkracht.

2.2.5. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de commissaris-generaal zelf geen informatie aanbrengt aangaande de situatie in Griekenland, wijst de Raad erop dat uit hoger genoemd arrest van het Hof van Justitie (*Ibrahim e.a.*) duidelijk blijkt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming die een bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie verkregen heeft toekomt om aan te tonen dat deze bescherming beëindigd werd of ineffectief is. De Raad herhaalt bovendien dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet als enige toepassingsvoorwaarde oplegt dat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, waarbij noch uit de bewoording van deze bepaling, noch uit deze van artikel 33, § 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU, volgt dat de commissaris-generaal gehouden is tot bijkomende verificaties voor zover aan deze voorwaarde is voldaan.

2.2.6. Wat betreft de door verzoekende partij bijgebrachte informatie omtrent de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden (bijlage 3 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke blijft.

2.2.7. Wat ten slotte nog de verwijzing van verzoekende partij betreft naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onderstreept de Raad dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten diens wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen.

2.2.8. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.9. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.10. Wat betreft nog de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat het doel van de procedure om internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge

het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. *In casu* toont verzoekende partij evenwel geen nood aan internationale bescherming in België aan nu zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land van de Europese Unie. De Raad wijst er daarnaast nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.2.11. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 maart 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT